

ніе, съкогы са забѣлѣва неговата наклонность или къмъ величественното, грамадното, важното, или къмъ нѣжното, тихото, прельстното. Туй може да са нарече *Колоритъ* или *стиль* на въображеніето. Тѣй русскыйтъ поетъ Державинъ съкогы е обичалъ яркы цвѣтове — блѣсъкъ, размѣры *обширны*, формы *колоссалны*. Въ туй отношеніе повече отъ другытъ могатъ да служатъ за доказателство неговытъ. *Павлинъ, Соловей* и *Къ Руью*. А стихотвореніята на Жуковскаго, наопаки, вышѣгы сж пълны съ картины тихы, граціозны, нѣжно — меланхолическы: тишина, думанъ, вечеренъ мракъ, зазоряванье, тѣжно грѣянье на Луната, младенческа невинность на ангелскы лица, тънky и леky линии на дѣвственната хубость. . . . Безпрерывна цѣпь отъ подобны и-зображенія представа *Ундина*. (*)

4) *Разумъ*. Наедно съ дѣятелността на въображеніето въ душата на чловѣка са пробужда и познавателната способность. Тя са нарича *умъ, разумъ, възсждѣкъ, смыслъ*. Въ значеніето на тѣзи думы има нѣкои отсѣнки на разлика; но въ сжщность тѣ изразявать едно и пакъ туй нѣщо.

Предмѣтъ на познаванъето съставятъ: а) явленіята на физическата природа, които са отразявать въ нашытъ чувственны органы; в) дѣйствіята на самытъ чувственны органы; г) дѣйствіята на въображеніето, на чувството и на самыя умъ: съ една рѣчь външный мѣръ — природата вещественна, и вътрѣшный мѣръ — природата духовна.

За Бога и мѣра на по-высокытъ духове намъ са съобщавать истинны въ св. откровеніе. —

Здравыйтъ чловѣческий разумъ въ мысленьето са води отъ нѣкои общы законы, които не търпѣтъ престѣпванье

(*) Гл. за сичко туй у Чистякова *Курсъ Словесности* ч. I, § 29, стр. 58—61 и по-нататѣкъ.